

Posudek oponenta disertační práce

Autorka: Mgr. David Mařádek

Název práce: Základ teorie nezákonného důkazu v civilním soudním řízení

Specializace: Občanské právo

Oponent: JUDr. Renáta Šínová, Ph.D.

Pracoviště: Právnická fakulta Univerzity Palackého v Olomouci

1. Úvod

Tento posudek hodnotí disertační práci autora předloženou v květnu 2021 zabývající se tématem teorie nezákonného důkazu v civilním soudním řízení. V souladu s vnitřními předpisy Univerzity Palackého v Olomouci je práce hodnocena z hlediska naplnění předpokladů, které musí disertační práce splňovat, je tedy posuzováno, zda je práce *výsledkem vědeckého působení autora, který v ní prokazuje schopnost zapojit se do odborné a akademické komunity, zda je práce originálním příspěvkem do odborné diskuze a jsou v ní s použitím nových poznatků testována teoretická východiska*. Dále je posuzováno, zda *práce používá okruh zdrojů vyčerpávajících dané téma, včetně cizojazyčných pramenů a literatury*.

2. Zhodnocení zvoleného tématu

a. vhodnost výběru tématu, jeho originalita

Nutno autoru přičíst ke cti, že téma jím zvolené je pro disertační práci je vhodné a s přihlédnutím také ke stavu doktríny v této oblasti originální. Problematika dokazování je v civilním soudním řízení mimořádně důležitá, ne bezdůvodně bývá označováno jako páteř civilního procesu. V tomto rozsahu pak tematika nezákonnosti důkazního prostředku v České republice z hlediska moderní procesualistiky zpracována nebyla.

b. přínosnost tématu (zda je aktuální, přináší něco nového apod.)

Téma práce považuji za vysoce přínosné už s přihlédnutím k výše uvedenému. O aktuálnosti tématu nelze pochybovat, nutno v tomto dát autorovi za pravdu (srov. úvod práce v níž autor uvádí, že se o nezákonnosti důkazu hovoří spíše jen heslovitě bez pokusu o přdestření teoretického základu celé problematiky, str. 13). Rozpracovaná odpověď na to, jak má být otázka nezákonnosti důkazu v civilním soudním řízení řešena, opřená o dobrý argumentační základ, je přitom způsobilá být významným „hybatelem“ praxe v oblasti civilních soudních řízení, neboť a v tomto též nutno souhlasit s autorem, judikatura v této oblasti uspokojivou odpověď nepřináší.

c. vymezení tématu, celkové pojetí, záměry, cíle práce

Z hlediska celkového pojetí lze konstatovat, že toto je dáno záměry a cíli práce, které autor definuje jako zodpovězení v úvodu vymezených výzkumných otázek, definovaných tak, že v České republice neexistuje žádná ucelená teorie nezákonného důkazu v civilním soudním řízení, dále pak, že žádná ze základních teorií nezákonného důkazu představených ve Spolkové republice Německo není sama o sobě inspiračním zdrojem, pro základ teorie české, že však odsud můžeme čerpat cenné dílčí závěry a naposledy pak, že pokud by česká teorie existovala, měly by být jejím základem zákaz použití nezákonného důkazu a příkaz nápravy nezákonně provedeného (zajištěného) důkazu, který pramení v ústavním principu právního státu.

Mám za to, že hypotézy takto formulované jsou spíše nedostatečné, není mi zřejmé, proč jsou formulovány tak, že žádná ucelená teorie neexistuje (když toto je v podstatě důvodem, proč byla práce sepsána) a „kdyby existovala“, „měly by být jejím základem“. Přijmeme-li přitom úvahy autora, že ucelená teorie neexistuje, pak pomineme-li samotnou skutečnost, že není zřejmé, co má být v kontextu práva, který je o výkladu právních norem založeném na právních argumentech, míněno „ucelenou“ teorií, je nezbytné poznamenat, že pojetí práce směřující k zodpovězení, respektive potvrzení otázky, že jde neexistuje žádná teorie, není bez dalšího podle mého názoru zcela šťastné. Uznávám, že autor na tuto svou první výzkumnou otázkou navazuje dalšími, nicméně druhá navazující otázka pak směřuje k tomu, že německé teorie nejsou optimálním inspiračním zdrojem, současně však uvádí, že z nich můžeme čerpat cenné dílčí závěry. Také tato otázka mi nepřijde zcela šťastně zvolená, neboť obdobně jako první směřuje k potvrzení něčeho, co neexistuje, navíc mi přijde vnitřně rozporná, neboť na jednu stranu uvádí, že německé teorie nejsou optimálním inspiračním zdrojem, ale můžeme z nich čerpat cenné dílčí závěry. Mám za to, že pokud lze odněkud čerpat cenné dílčí závěry, pak jde současně o vhodný inspirační zdroj.

Poslední výzkumná otázka pak směřuje v souladu s názvem práce k vymezení základu teorie nezákonného důkazu. K obsahu práce se vyjádřím níže, avšak na tomto místě je nutné poznamenat, že je podle mého názoru velkou škodou, že je práce koncipována jako „základ“ teorie a nikoli jako formulace tedy „ucelené“ teorie, jež podle názoru autora v České republice chybí.

Hodnocení formulace hypotéz je tedy rozpačité, neboť první dvě hypotézy směřují k potvrzení negativní skutečnosti, v případě druhé pak podle mého názoru pak ještě ne příliš vhodně formulované (německý přístup není optimálním inspiračním zdrojem, ale lze z něj čerpat...).

S přihlédnutím k specifikům právní vědy však mám pak za to, že podstatou prací tohoto typu má být zpravidla vymezení správného výkladu právních norem za použití moderní právní metodologie. Z hlediska tématu práce autora bych proto očekávala, že mi jeho práce odpoví na otázku, co je a není nezákonným důkazem v civilním soudním řízení (tj. jaký je obsah tohoto pojmu), v jaké fázi řízení má být hodnocení důkazu z hlediska jeho zákonnosti činěno a jaké jsou případné důsledky jeho použití. Případné nejasné, či nepřesně formulované hypotézy v úvodu tak nemusí být tak zásadní, pokud práce na tyto otázky odpovídá (k tomu viz níže).

2. Teoreticko-metodologické zakotvení práce

a. teoretická východiska práce

Bez jakýchkoli pochybností se předložená práce věnuje vymezenému tématu, a to v celém jejím obsahu. Jinou otázkou je, zda téma zcela vyčerpává, k tomu se vyjádřím níže.

b. vhodnost vymezení a relevance hypotéz / výzkumných otázek (jejich ověřitelnost, respektive možnost zodpovězení)

K tomu viz výše.

c. vhodnost výběru a schopnost využití zvolených metod

Metodiku definuje autor na str. 11 práce, a to v podobě abstrakce, analýzy, syntézy, dedukce, indukce a systémové metody. S přihlédnutím k tomu, že sám autor na více místech práce poukazuje na interpretaci práva, respektive výklad právních norem nebo chceme-li jejich analýzu, pak mám za to, že toto vymezení metodologie bylo spíše pro autora povinným údajem, který vložil do úvodu své práce tak, že uvedl metody považované za tradiční, respektive tradičně uváděné v těchto pracích (a to i v kontextu toho, co je prezentováno na Právnické fakultě Univerzity Palackého v rámci Právní propedeutiky). S přihlédnutím k tomu, že u cílů a obsahu této práce se mi jeví jako přiléhavější moderní právní metodologie v podobě Melzerova pojetí, měla být tato metodologie rovněž

prezentována i v úvodu. Nicméně, sám autor právě na Melzerovu publikaci několikrát v práci odkazuje a též i výklad právních norem používá.

V podrobnostech se budu dále celkovému zpracování práce věnovat v rámci vyjádření se k jejímu obsahu, v rámci obecného hodnocení metodologického zpracování práce však uvádím, že autor prokazuje schopnost aplikace moderní právní metodologie, připomínky mám však k dotažení řešených právních problémů „do konce“.

Velmi pozitivně současně hodnotím, že se autor nepokouší řešit zvolené téma *de lege ferenda*, ale soustředí se toliko a jedině na oblast *de lege lata*. Autor není schopen zákonodárný proces ovlivnit, s přihlédnutím k zvolenému tématu pak jeho řešení leží toliko v rovině *de lege lata*, zpracování tématu teorie nezákonného důkazu v civilním soudním řízení v českém prostředí nic nebrání.

3. Struktura práce

a. zda je struktura textu logická a vyvážená; b. zda na sebe jednotlivé části práce logicky navazují

Z obecného pohledu proti struktuře práce jako takové nemám námitek.

c. kvalita a struktura úvodu a závěru práce; d. dostatečnost představení a zhodnocení jednotlivých kapitol práce a jejich cílů

Proti úvodu práce nemám zásadnější připomínky (s výjimkou nejasnosti metodologie výše uvedené), závěr je koncipován shrnutím dosažených poznatků v podobě dílčích tezí, respektive tvrzení, které jsou označeny čísly a v této podobě bez dalšího objasnění, jak jich bylo dosaženo. V obecném pohledu proti této koncepci závěru nemám připomínky, působí přehledně, shrnuje výsledky práce, respektive shrnuje závěry, které byly dosaženy. V této podobě závěr neparafrázuje to, co již bylo napsáno, není zbytečným opakováním již uvedeného, ale „úderným“ přesvědčením o tom, že autor v obecném pohledu ví, co je výsledkem jeho práce.

V případě předkládané práce však naráží obsah závěru na samotný obsah kapitol předcházejících (k tomu pak viz dále).

4. Práce se zdroji

a. výběr zdrojů (prameny, literatura) – tedy zda nechybí reprezentativní (hlavní) díla k danému tématu

b. schopnost studenta interpretovat, analyzovat a kriticky hodnotit zdroje, případně je i vzájemně konfrontovat

c. zda jsou zdroje řádně zapracovány do textu a zda jsou informace použité v práci řádně podloženy zdroji

d. míra využití primárních a cizojazyčných zdrojů v práci

Autor pracuje s existující odbornou literaturou, v případě některých publikací je otázkou, zda nemělo být pracováno s jejich novějšími verzemi, které jsou bez problémů k dispozici (např. překvapivější je využití učebnic Civilní právo procesní od prof. Winterové z roku 2004 apod.). V obecném pohledu však proti práci s literaturou ve smyslu základního výběru pramenů nemám připomínky, autor pracuje i s literaturou zahraniční (německou), zde pak s takovými autory, jako je Baumgärtel, tj. hlavním autorem publikací k důkaznímu břemenu apod.

Autor je schopen se k obsahu zdrojů kriticky vyjadřovat i je vzájemně hodnotit.

Poznámkový aparát je zpracován, k tomuto nemám žádné zásadnější připomínky,

Jak vyplývá z výše uvedeného, cizojazyčné zdroje jsou zastoupeny, navíc volba inspirace německou doktrínou je s přihlédnutím ke kvalitě zpracování literatury i doktríny v Německu a podobnosti základních principů právních úprav zcela vhodná.

5. Formální stránka

a. zvládnutí citační normy

b. kvalita práce s odkazy a poznámkami pod čarou

c. celková úprava textu

d. jazykové a stylistické podání (gramatika, odborný jazyk, právní terminologie)

e. dodržení rozsahu práce

Citační norma je zvládnuta dobře, proti práci s odkazy nemám zásadnějších připomínek. Ke cti autora uvádím, že se podle mého názoru autorovi podařilo vyhnout typické chybě, kterou bývá nadměrné umísťování podstatného textu do poznámkového aparátu, které následně znemožňuje orientaci v textu jako takovém.

V rámci celkové úpravy textu se však objevují drobné chyby, kterými je zažlucení některých pasáží (např. str. 19 či str. 46 apod.), a pak v závěrečných pasážích práce (např. str. 120 či 121 apod.) chybí v některých slov vždy jedno písmeno, což poměrně dost narušuje plynulost textu. Pro případné budoucí právní psaní autora bych rovněž zvažila z mého pohledu nadužívání archaické spojky „pročež“.

6. Obsahová stránka

a. zda autor v práci prokázal schopnost vědecké práce

b. schopnost identifikovat relevantní problémy a kvalitu prováděné analýzy

c. míra původnosti, resp. popisnosti práce

d. argumentační schopnosti autora, včetně schopnosti zaujmout vlastní stanovisko k analyzovaným problémům

e. zda práce neobsahuje věcná pochybení

f. zda se autorovi podařilo splnit stanovené cíle

Mám za to, že v případě obsahové stránky práce je na místě se soustředit především na hodnocení složky vymezené pod písm. b) a d), tj. schopnost identifikovat relevantní problémy a kvality prováděné analýzy a dále vyjádření se k schopnosti autora zaujmout vlastní stanovisko k analyzovaným problémům.

V úvodu tohoto posudku bylo uvedeno, že autora velmi pozitivně hodnotím za volbu tématu, které je přínosné a pro praxi extrémně žádoucí a též velmi obtížné, a to právě s ohledem na to, že se autor

prakticky s přihlédnutím k roztržičnosti názorů na sledovanou problematiku, neměl pomyslně „čeho chytit“. Předložená práce je bezpochyby původní, alespoň mně přesvědčuje, že se jedná o dílo autora, který jej předkládá. Předložená práce se dále věnuje zvolenému tématu a identifikuje relevantní problémy, respektive některé z nich, avšak základní otázku, kterou si po jejím prostudování kladu je, zda na tyto problémy skutečně přináší i řešení, a to řešení „argumentačně“ přesvědčivá.

Základním nedostatkem předložené práce považuji to, že podle mého názoru autor řadu svých myšlenek nedotahuje do konce, nebo to není schopen vyjádřit v jím předloženém textu psané podoby. Prostudování práce je poměrně náročné a jeví se mi, a to na řadě míst, že autor své myšlenky nepropracovává, respektive odpověď reálně nepřináší. V podrobnostech se budu tomuto věnovat níže, avšak je nezbytné uvést, že autor uvádí řadu příkladů, což je velmi chvályhodné, ale čtenář jeho práce však očekává, že za příkladem bude následovat řešení, ale to se neděje. Příklady autor naznačuje, kde všude máme problém, to je v pořádku, ale mám za to, že takto naznačený problém by měl být vzápětí autorem vyřešen. To se mi pak jeví, že se v práci neděje. Lze srovnat např. str. 98, kde kapitola končí tím, že si sám autor v rámci příkladu položí otázku.

Podíváme-li se na některé otázky v práci řešené konkrétně, pak příklad výše uvedeného lze demonstrovat např. na pojednání o závažnosti důkazu (srov. str. 37 a násl.). Autor např. na str. 38 uvádí, že *„závažnost v širším slova smyslu vůbec nemůže sloužit jako obecný teoretický pojem a nemá žádný zvláštní praktický dopad.“* A obratem dodává *„Závažný je takový důkaz, který zachycuje právně relevantní skutečnost, tedy skutečnost v jednotlivém řízení právně významnou.“* Pokud nemá závažnost sloužit jako pojem, proč ji následně sám autor definuje? Nebo jak je to míněno?

Za velmi diskutabilní pak považuji propracovanost samotných závěrů autora. Tímto pak nemyslím otázku mého souhlasu se závěry autora, neboť ta je podle mého názoru samostatnou stránkou (lze o ní účinně diskutovat v rámci obhajoby práce) a naopak vede k pozitivnímu hodnocení v tom, že autor plně v souladu s účelem disertační práce vzbudil potřebou vědeckou diskuzi. Mám na mysli to, zda jsou závěry autora tak, jak jsou prezentovány v práci, dostatečně podložené argumenty ze strany samotného autora tak, aby působily podloženě, a ne náhodně a při prostudování textu dávaly smyslu. K tomuto pak uvádím, že text podle mého názoru na některých místech působí spíše těžkopádněji a je obtížnější jej sledovat. Jeví se mi též, že některé závěry jsou vnitřně rozporné. Např. na str. 114 autor cituje rozhodnutí NS, které označuje za velmi kvalitní a vyzdvihuje jeho závěry, které zdůrazňují nemožnost použití nezákonného, respektive nezákonně získaného důkazu (nahrávky), pokud se však seznámíme se závěry práce jako celku, podává se nám zase (zejména ze závěrů 15 a 16), že s nemožností provedení těchto důkazů zase autor až tak nesouhlasí apod.

Přitom závěry definované pod body 14 až 16 považuji v rámci práce za stěžejní. V závěru pod bodem 14, jenž navazuje na kapitolu 5.3.7 se autor zabývá otázkou řešení situace, kdy je nezákonný důkaz jediným prostředkem k prokázání skutkového stavu, jehož potvrzení by znamenalo nebo podle rozumného očekávání mělo znamenat výrok rozsudku příznivý pro daného účastníka řízení. Uvádí přitom, že zde se zákaz provedení nezákonného důkazu dotýká samotné podstaty práva na důkaz, a proto musí existovat možnost takový důkaz provést. Respektive autor přímo uvádí, že musí existovat možnost takový důkaz provést a tento má přednost před účastnickou výpovědí. V závěru 15 pak autor uvádí, že zákonnost má být posuzována v rámci přípravy jednání, pokud pak důkaz potvrzuje pravdivost tvrzení účastníka (autor podle mě nepřesně uvádí žalobce, nevidím důvodu, proč by mělo jít toliko o žalobce, a ne též žalovaného), platí podle názoru autora výjimka ze zákazu provedení důkazu. Podle závěru 16 nezákonný důkaz, který nelze takto posoudit, nelze ani provést, to však neplatí, pokud důkaz zachycuje protiprávní jednání druhého účastníka řízení, které je právně relevantní pro výsledek řízení a je namířeno proti účastníkovi, který daný důkaz navrhuje nebo proti jiným osobám, jestliže fakt porušení jejich práv může ovlivnit výsledek řízení ve prospěch tohoto účastníka.

Zdůvodnění těchto závěrů je přitom naznačeno v předcházejících kapitolách, ale podle mého názoru opomíjí poměrně velkou řadu relevantních otázek. Toliko namátkou lze uvést následující:

- z jakého důvodu se autor domnívá, že je na místě opustit koncept nezákonného důkazu, pokud jde o jediný důkaz v řízení, respektive jediný vedle výpovědi účastníků? Pohled na věc, který důkazy jsou nezákonné, respektive nesou následky své nezákonnosti, jen pokud stojí v řízení vedle jiných důkazů, mi nedává smyslu. Pak mohu bez problému zařadit nezákonný důkaz, v řízení uvést, že jiný důkaz nemám a počkat až soud tento důkaz provede a pak případně další důkazy doložit. Úvahy na toto téma, a především odůvodnění závěrů autora z tohoto pohledu chybí.
- nepříliš přesvědčivě (z důvodu chybějícího hlubšího rozboru) na mě působí i závěry, podle kterých má soud předběžně posoudit zákonnost v rámci přípravy jednání tak, že si důkaz „provede“, respektive pustí si nahrávku neoprávněně pořízenou, a to s cílem faktického posouzení její pravdivosti, jež pak ovlivní její zákonnost. V práci nemohu nalézt přesvědčivé argumenty pro tento postup (předestřené argumenty, že není na místě předstírat, že se tak neděje, srov. str. 119 či, že i účastníci mají možnost si nahrávku či dokument ze spisu vytáhnout, str. 120 pro mě příliš přesvědčivé nejsou), chybí mi objasnění důsledků pro tzv. apriorní pravděpodobnost, další vedení sporu apod. Především pak postrádám přesvědčivé argumenty pro to, proč je zákonnost podle názoru autora tak úzce spjata s posouzením pravdivosti, tj. ze závěrů autora se mi jeví, že sice uvádí, že nezákonný důkaz nelze provést, ale pokud prokazuje tvrzené, tak se prostě provede, neboť nezákonnost nás v okamžiku, kdy přijmeme fakt, že důkaz je důkazem tvrzené skutečnosti, přestane zajímat. Nemohu si pak nepoložit otázku, a proč se tedy nezákonným důkazem vůbec zabýváme? Proč autor poukazuje na str. 114 na to, že závěry Nejvyššího soudu jsou správné, pokud sám uvádí, že „*potvrzuje-li prostředek pravdivost žalobcových (mělo být účastnických, viz výše) tvrzení, nastává výjimka a soud jej musí provést*“. Nevzniká pak premisa, že nezákonný důkaz je pak jen důkaz, který nepotvrzuje pravdivost, a tedy jak bylo výše uvedeno, nás nezákonnost nezajímá, neboť důkaz, který neproukazuje pravdivost tvrzení, stejně nemá pro výsledek řízení význam? A jsou závěry autora skutečně obhajitelné v kontextu toho, že pro praxi závěry této práce reálně znamenají (ačkoli sám autor poukazuje na nevhodnost jakéhosi normalizování nahrávání mezi občany, zvláště mají-li intimní charakter, viz str. 106), že je ideální všechny vždy a všude nahrávat (nikoli však jejich výroky slyšet svědky, neboť toho není možné podle závěru autora pod bodem 15 předběžně posoudit)? Neboť pokud pak v řízení uvedu, že jiný důkaz než nahrávku nemám, respektive soud si nahrávku v rámci přípravy jednání pustí a zjistí, že její obsah koresponduje s tím, co uvádím, tak řešení jejího nezákonného pořízení tím odpadá. A z jakého důvodu pak v bodu 16 autor hovoří jen o protiprávnosti jednání? Co když pak žalobce takto navrhne nahrávku, která definuje body uzavřené smlouvy? To je již potvrzení skutkových tvrzení, proto zde výjimka neplatí? Apod.

Mám-li proto hodnotit, zda se autorovi podařilo dosáhnout stanovených cílů, pak lze konstatovat, že autor přináší práci, která je původní, není popisnou, je bez pochybu prací vědeckou, cíle však do konce zcela, respektive bez nedostatků dotaženy podle mého názoru nejsou.

7. Závěr

a. celkové zhodnocení práce

Mé celkové hodnocení práce je tak spíše „rozpačité“. Rozpačité pak zejména z toho důvodu, že s ohledem na téma, práci autora s odbornou literaturou, a to včetně té zahraniční, měla obrovský potenciál, který zůstal podle mého názoru, částečně nevyužit. Autor odpovídá na výzkumné otázky,

používá i metodologii, ale přijde mi jako obrovská škoda to, že v této podobě mám pochybnosti o přínosu práce.

Výše uvedené nemá v žádném případě vést k závěru, že práce je špatná. S tímto bych nemohla v žádném případě souhlasit, práce zcela bez pochybností převyšuje práce typu prací diplomových či rigorózních, práce je původní a je i minimálně pokusem o práci vědeckou. Mohu-li srovnávat s jinými pracemi, které jsem měla možnost hodnotit, pak jde o práci kvalitativně lepší, výše uvedené výtky však směřují k tomu, že práce prostě není argumentačně dotažená a její závěry nejsou přesvědčivé. Mám-li proto hodnotit, zda prokázal autor schopnost vědecky pracovat, pak mám za to, že toto prokázal, zní-li však dotaz k tomu, zda v této podobě práce pro praxi přínosná a bez skrupulí bych se o její závěry z hlediska judikatury opřela, pak zde již kladně bez dotažení závěrů do konce odpovědět nelze.

b. stanovisko doporučující či nedoporučující práci k obhajobě a celkové hodnocení

Jak tedy práci celkově hodnotit? Mé předchozí hodnocení negativní povahy je přímo ovlivněno očekáváním, které jsem coby procesualista do práce vkládala, především pak s očekáváním, že i pro praxi mi práce přinese konkrétní a přesvědčivé odpovědi. Nejsou to pak podle mého názoru očekávání přehnaná, neboť přínosnost je jasným kritériem, z jehož pohledu má být vědecká práce hodnocena. Práce zpracovává složité téma, pracuje s literaturou, je původní a uvádí vlastní názory autora, do konce dotažené konkrétní a přesvědčivé odpovědi se však z práce nepodávají. Podávají se z ní závěry, které však vyvolávají diskuzi k danému tématu.

Platí-li obecná premisa „v pochybnostech ve prospěch studenta“ a současně též povinnost práci hodnotit přesně podle kritérií v úvodu předestřených, pak uzavírám: Odpověď na otázku, zda je práce výsledkem vědeckého působení autora, který v ní prokazuje schopnost zapojit se odborné a akademické komunity, je a musí být kladná, stejně tak, odpověď, zda je práce příspěvek do odborné diskuze a jsou v ní testována nová teoretická východiska. Jak z výše uvedeného vyplývá, práce diskuzi bez pochybností vyvolala. O použití zdrojů a cizojazyčné literatury pak pochybnost ani nikdy nevznikla.

Jako závěrečné hodnocení proto uvádím, že tedy práci lze k ústní obhajobě připustit a jako závěrečnou práci studenta doktorského studijního programu, pokud autor práci obhájí, uznat, neboť kritéria naplňuje a práci tedy k ústní obhajobě doporučuji.

Dodávám však, že věřím, že u této autor chybějící argumenty doplní a současně poukazuje na to, že pokud bych chtěl autor práci nebo její závěry publikovat, pak důrazně doporučuji chybějící argumentační základy práce doplnit, jinak i praxe z ní může zůstat toliko stejně rozpačitá, a to by byla dle mého názoru obrovská škoda.

V Olomouci dne 2. 8. 2021

Renáta Šínová